

Brouk Pytlík a Beruška

Venku mrholilo, v mé hlavě jakbysmet a já byl rád, že jsem toho studeného prosincového rána konečně vstoupil do budovy Úřadu práce, jež se tyčila jako poslední útočiště všemožných floutků. Vytiskl jsem si pořadové číslo, usadil se znaveně na lavici a čekal.

Čas se vlekl jako opilec vracející se domů a já žmoulal lístek s pořadovým číslem. V tom vstoupil do čekárny muž středního věku, řekl bych kolem čtyřiceti let. Typický Čech – pupek nafouknutý jako fotbalový míč a plešatost postupovala jako Alexandr Makedonský při svých výbojných taženích. Obut do sportovních bot křiklavé barvy vešel houpavým krokem. Rozhlédl se po místnosti. Koutky se mu začaly nadzvedávat.

„Markéto!“ zvolal bujarým hlasem. Rozhlédl jsem se. Nedaleko ode mě seděla jeho vrstevnice. Nebyla nijak výrazná a při spatření svého starého známého sklopila studem zrak do země. Normálně tiché místo, jež řvalo jen zoufalstvím a pramalou kapkou naděje, se vstupem nově příchozího změnilo.

Markéta, žena z Moravy; drobná, ale s bujným poprsím, upravená, ale sešlá věkem a větry života, pokynula hlavou na pozdrav. Muž si vytisknul lístek a namířil si to k ní. Snažila se o úsměv, ale tak křečovitě, že všem až na něj došlo, že nestojí o společnost.

Posadil se vedle ní a spustil: „Jak se máš? Jak ti dupou králíci?“

„Dobrý,“ odpověděla suše a nervózně se podívala na tabuli, která volala lidi k přepážkám.

„Ty... já se ti nechci nějak rýpat v osobním životě a nic mi do toho není,“ pokračoval muž, „ale slyšel jsem, že jste to s Frantou ukončili. Že jsi ho vyhodila.“

Jeho hlas prorážel ticho místnosti, takže všichni přítomní najednou věděli o osobních problémech Markéty. Jediný, kdo si snad neuvědomoval jeho hlasitost, byl on sám.

„Jo a co jako?“ zaujala defenzivní stanovisko Markéta a rozhlédla se po okolí. Pár pohledů ji soudilo – tak typické pro Česko – a ji to dostalo do rozpaků.

„Nic, jen jsem to zaslechl,“ pronesl muž jako by o nic nešlo a hned přeskočil na jiné téma „Jsem tady kvůli rekvalifikaci na svářečák, proplatí mně to, tož mi to za to stojí.“

Snad jen ze slušnosti přikývla a nijak nenavazovala na jeho slova. Jenže to bylo účinné asi jako přestat používat jen plastové brčka s cílem zachránit celou naši planetu. Pokračoval dál přednesem o zdejších zaměstnancích, o tom, že ten na přepážce číslo šest je úplně k hovnu. Tady začal být hovor Markétě příjemnější, protože každý rád mluví o druhých místo svých problémů. Souhlasila s ním, rozhovor se konečně chvíli nesl v rovině starých známých.

Jenže to moc dlouho nevydrželo, jelikož muž zničehonic pronesl otázku, která sebevědomím, jež v sobě měla, zaskočila i mě: „Víš, když teď s Ferou nejste spolem,“ chvíli se odmlčel, jako by snad i jeho trklo, na jakou drzost se chystá zeptat, ale vzápětí pokračoval: „myslíš, že bych mohl zůstat na dvě, tři noci u tebe? Mladý už je z domu, ať tam nejsi sama.“

„Děláš si prdel?“ zeptala se a probodla ho pohledem.

„Ne, mluvím vážně. Dám ti třeba pětikilo nebo kolik si řekneš. Já teď bydlím tady na hotelu a to chcou daleko víc,“ zasmál se. Jeho sebevědomí jako by rostlo úměrně s trapností hovorů.

„Nechci,“ oponovala Markéta a upřela pohled do prázdna.

„Možu spat na gauči,“ navrhl muž, „a nebo s tebou v posteli! Jak budeš chtět!“ Znovu se zasmál a drcl do ní loktem. Byl dvakrát takový, jako ona. Markéta to nevydržela a zasmála se taky, nakolik to bylo ze studu, si můžeme jen domýšlet.

„Vole!“ procedila mezi rty.

„Jak chceš, šak číslo máš.“

Chvíli byli zticha, muž se věnoval svému dotykovému telefonu. Pak zvedl hlavu a podíval se na ni. Pohled by se podobal lvu v savaně, který se právě chystá skočit na svou kořist, kdyby ten lev měl sto kilo a jeho oběť se nesnažila utéct.

„Podívej se,“ nacpal jí před obličej svůj telefon, „tady jsem na této seznamce. Je to apka, která si stáhneš do telefonu a zaregistruješ se a jedeš.“ Několikrát přešel prstem po displeji a ukazoval jí všechny možnosti této mobilní aplikace.

„Pěkný,“ řekla bez zájmu, to ho však nezastavilo.

„Divaj sa, kolik ženských mi píše. Už jsem díky tomu měl i rande,“ pochlubil se svým úspěchem jako úspěšný samec.

„Jak dopadly?“ zajímala se Markéta o výsledek jeho schůzek.

„Jak kdy. Možem zajít na kávu a já tě s tím naučím, ať si taky můžeš pořídit nového chlapa,“ uchechtl se a znova do ní udeřil přátelsky loktem a ona div nepřepadla.

„Nechci,“ odvětila mu.

Pak se chvíli zase bavili o počasí a o nových a starých věcech v tomto městě, nic moc zajímavého - ostatně jak tomu bývá při většině hovorů. Pípnutí, značící volání nového čísla, Markétu osvobodilo. Rozloučila se s ním a vstoupila do dveří vedoucích k přepážce.

Muž se chvíli uchechtával nad telefonem, pak chvíli telefonoval. Právě díky tomu telefonnímu rozhovoru si ho můžeme pojmenovat.

„Pošli to na messenger, tam je to nejjednodušší, všechny ty fotky. Jmenuju se tam Brouk Pytlík,“ zasmál se nahlas do telefonu a lidem v místnosti to již začínalo být otravné. Byl jsem snad jediný, kdo obdivoval jeho sebevědomí?

Další pípnutí. Ah, konečně mé číslo. Zvedl jsem se a vstoupil do dveří číslo sedm...

Hrátky osudu a nejkrásnější ze všech žen – vrtkavé štěstěny bývají různé. Rozdělují a spojují cesty lidí, různorodých osobností a jen naše rozhodnutí a kroky tyhle hrátky ovlivňují.

Markéta se vrátila z Úřadu práce do prázdného bytu, hodila lejstra na kuchyňský stůl a sedle ke svému starému počítači. Do pozadí si pustila televizi, aby se necítila tak sama a otevřela si stránky všech sociálních sítí, kde měla uživatelský účet.

Po chvíli brouzdání po internetu si vzpomněla na radu Brouka Pytlíka. „Seznamka,“ špitla sama pro sebe a zadala název seznamky do vyhledávače.

Strávila několik desítek minut vyplňováním údajů o sobě, ale to byla jednoduchá část.

„Nahrajte alespoň jednu profilovou fotografii a tři další fotografie,“ bliklo na ni z jejího monitoru. Pro každého člověka pod třicet je tohle hračka. Telefony a počítače plné vlastních fotografií, které nikdo možná nikdy nespatří a fotoaparát z obou stran mobilního telefonu. Rychlé selfie není problém pro mou generaci, jenže Markéta byla o dvě dekády starší.

Našla starý digitální fotoaparát. Její bývalý přítel, Franta, ji naučil jak s ním fotit a jak z něj exportovat fotografie do počítače. *„Aspoň k něčemu mi ten vůl byl,“* povzdychla si.

Strávila další tři dlouhé hodiny focením sebe sama. Většinu svého oblečení vyházela na postel a snažila se vybrat nejlepší outfity pro její nové fotky. Probírala se hromadami oblečení, pustila k tomu staré CD Kabátů, nalila si zbytek vína, který se v ledničce povaloval věčnost a fotila se – v zrcadle, klasické selfie, samospoušť. Nakonec měla několik desítek fotek. Dlouho vybírala finální kousky, které nahrála na svůj nový profil na seznamce.

Seznamka fungovala na principu shody s ostatními uživateli. Na první pokus ji nenašli žádnou shodu, tak zkusila rozšířit vzdálenost od jejího místa bydliště. Bylo už pozdě, tohle byla poslední věc, co udělala, než vypnula počítač.

Pár dní uteklo jako voda rozbouřené řeky. Markéta se věnovala normálním činnostem nezaměstnané, svobodné ženy – nákup, vaření pro jednoho, úklidu, televizi a štěbetání se sousedkami před domem.

Nakonec se dostala k počítači jednoho pozdního večera. Snad už automaticky prošla své sociální sítě a pak otevřela hlavní stránku seznamky.

NAŠLI JSME PRO VÁS SHODU!!! zářilo na obrazovce. Srdce jí trochu poskočilo, ještě nikdy nic takového nezažila. Cítila se jako malá holčička, než rozbalí dárek. Kliknula na tlačítko UKÁZAT SHODU.

Málem spadla ze své staré, kancelářské židle, když se na ni z obrazovky usmíval velký profilový obrázek jejího kamaráda – Brouka Pytlíka! Několikrát zamrkala, aby věděla, že je to skutečné.

Srdce se jí málem zastavilo, když uslyšela pípnutí oznamující zprávu na Facebooku. Psal jí samotný Brouk Pytlík. Vždyť byl pod její úroveň, hrálo jí v hlavě. Cítila se vážně jako Beruška a chtěla Ferdu Mravence, ne Brouka Pytlíka. Samota, zoufalost a stesk po mužském doteku dělají s ženami zvláštní věci.

„Kdy jdeme na tu kávu, má shodo!!!???” stálo ve zprávě od něj. Nezapomněl k tomu přidat neúměrné množství nesouvisejících smajlíků. Nevěděla proč, ale pousmála se. Chvilí do sebe přátelsky rýpali, psali si o všemožných věcech a nakonec se domluvili na rande – dva lidé, jež se znají tak dlouho a vlastně vůbec. Cítila něco, co už dlouho ne – snad náznak štěstí?

Abych to zkrátil... když jsem byl na další návštěvě Úřadu práce, spatřil jsem Brouka Pytlíka i s Beruškou před budovou. Zrovna byl slunný den a oni se vyhřívali na lavičce. Dvakrát jsem se musel podívat, jestli se vážně drží za ruku a on ji dává polibek na tvář. Usmál jsem se a vstoupil do prokleté budovy všech nezaměstnaných, do dveří číslo sedm...